

www.jollibread.com

© Del text: 2004, M. Pilar Isern Burguès

© D'aquesta edició:

2017, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-28-2

Dipòsit legal: M-39.210-2015

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Segona edició: setembre de 2017

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Un correu molt especial

M. Pilar Isern

Il·lustració de la coberta de Silvia Fajardo

jollibre

Als meus pares

Arriba la tardor

Les onades rompien amb força contra la proa del vaixell i el vent s'estavellava contra les veles com volent-se deslliurar d'aquell obstacle que impedia el seu camí arrauxat. Al timó, el Gerard aguantava, amb mà ferma, l'investida de l'oceà mentre la salabor dels esquitxos li coïa als ulls, fins quasi encegar-lo. Davant seu es veia la resplendor parpel·lejant del far de Bath, acabat d'encendre a aquella hora foscant.

Era bonic contemplar la posta sobre les muntanyes. Veure com els núvols mudaven els seus colors des del daurat més prístí al rogenic. No hi havia vista tan bella ni sensació tan plaent com aquella, entre la solitud del cel i la bravor del mar.

De sobte un sotrac terrible va fer rodolar el Gerard per la coberta. Va quedar-se assegut a terra moll, va sacsejar el cap i va apuntar un lleu somriure.

«Altra vegada!», es va dir, tot mirant-se els pantalons plens de fang. «De ben segur que la mare, quan em vegi, farà cara de resignació, mourà el cap amb un cert aire de cansament i m'enviarà a l'habitació a canviar-me mentre ella prepara el cubell i el detergent.»

10 El Gerard es va eixugar la cara i va tornar a pujar a la bicicleta després de comprovar que no havia sofert cap desperfecte i que el que portava a la motxilla no s'havia aixafat. Va enfilat el camí cap a casa sota la pluja suau, la primera d'aquella tardor avançada.

–Hola! Ja sóc aquí –va cridar en arribar al porxo de la casa.

Mentre deixava la bicicleta al costat de la porta, la seva germana petita va sortir corrents a rebre'l.

–Apa, Gerard! Si véns tot xop i brut. Ja veuràs la mare quan et vegi.

–Hola, Amy. Ja ha arribat la mare?

–Fa una estona. Ja ha guardat el cotxe al garatge, però em sembla que no ha vingut de gaire bon humor. Potser no li ha anat bé a la feina.

La petita Amy, tot i que tan sols estava a punt de fer sis anys, era molt observadora i sempre li agradava buscar una explicació per a tot.

Aquella tarda s'havia hagut de quedar sola una estona mentre el Gerard anava a recollir uns quants gerds al bosc. La mare havia dit que volia fer un pastís per a l'aniversari de l'Amy, que era d'aquí a un parell de dies.

–Què feu aquí fora? –van sentir que deia la mare–. Entreu i tanqueu la porta o el vent farà entrar aigua fins a la cuina.

–Mare, el Gerard ve ple de fang! –va contestar l'Amy, mentre el seu germà s'afanyava a fer-li senyals perquè callés i es treia tota la brutícia possible amb un drap vell que havia trobat a la finestra.

–Gerard, neteja't bé els peus i vine cap aquí –va dir la mare, que ja apareixia al rebedor, feblement il·luminat–. Fill, mira com vas! T'ha agafat la pluja mentre eres al bosc? Quina mala sort. Puja a canviar-te. Posa't alguna cosa eixuta i porta'm aquests pantalons tan enfangats.

–Ho sento, mare –va apressar-se a dir el Gerard mirant-la amb cara de culpabilitat–. Quan tornava he relliscat en un bassal i he caigut de la bicicleta.

Quan el noi es va haver canviat de roba i va baixar a la cuina es va trobar que la mare ja preparava el sopar.

A fora ja era ben fosc. En aquesta època de l'any les nits començaven a allargar-se i el vent portava la humitat des de l'Atlàntic. Encara que Auburn no era a tocar de la costa tot sovint les nuvolades, carregades d'aigua, s'enfilaven per les muntanyes i baixaven pels vessants portant pluja i boira als boscos d'aquella zona de l'estat de Maine.

12

De fet, tot Maine s'havia fet famós pel seu aspecte autumnal. Badies i llacs blaus envoltats de boscos de colors canviants. Els ocres, els taronges, els vermells, els marrons i els grocs dels caducifolis destacant entre el verd dels pins i de les pícees. Ben mirat era un paisatge de postal, però no era pas l'estació de l'any que més agradava al Gerard. Li portava records del pare.

–Gerard, has trobat gerds? –va preguntar la mare.

–Sí, mare. Ara mateix els trec de la bossa i els poso a la nevera.

«De fet, això sí que és una de les coses bones que té la tardor», va pensar el noi. «La mare fa uns pastissos tan bons...»

Van sopar a la cuina, com cada vespre, i després de rentar els plats van dir bona nit a la mare.

Ja sol a l'habitació, el Gerard va trigar a adormir-se. Sentia la pluja tamborinar sobre la teulada del porxo mentre feia una llegida ràpida al primer tema d'història de la classe de l'endemà.

Sempre s'havia esforçat molt per treure bones notes i aquest curs calia fer-ho molt bé. A l'estiu faria els dotze anys i la propera tardor, si tot anava bé, començaria secundària al H.D. Thoreau. Calia acabar primària amb bones notes per poder tenir plaça en aquest institut. La mare confiava molt en ell, estava segura que aconseguiria prou bona puntuació perquè l'acceptessin. El Gerard se sentia segur d'aconseguir-ho. A més, era on havia estudiat el pare; la mare li ho havia explicat feia temps.

De fet poques coses el distreien de la feina. Tenia pocs amics i no acostumava a quedar amb ells per anar a jugar. En sortir de l'escola recollia l'Amy i junts marxaven cap a casa.

La mare treballava fins tard, així que ell tenia cura de la seva germaneta i posava ordre a casa si la mare no havia pogut fer-ho. Sovint començava a preparar les coses del sopar mentre feia els deures o estudiava. Per sort, l'Amy ja era prou grandeta

per entretenir-se sola dibuixant i jugant amb les seves coses o amb la Misha, la gateta que els avis li havien regalat el Nadal passat.

Així esperaven que la mare tornés.

14 Des que el pare va marxar, just després de néixer l'Amy, la mare feia dos torns al restaurant del senyor Gibson. Necessitaven els diners. El Gerard aviat va comprendre que la seva manera de col·laborar era ajudant la mare en tot el que pogués i no li feia res haver de treure la pols, escombrar, plegar la roba i tenir cura de la petita Amy. La pega era que passaven moltes hores sols i veien poc la mare. Des que l'Amy ja anava a escola havien decidit prescindir dels serveis de la senyora Richardson, que feia de mainadera i els donava un cop de mà en les feines de la casa. Els calia estalviar tot el que poguessin. Ara la mare havia anat dipositant tota la seva confiança en la responsabilitat del Gerard. Sabia que era un bon noi.

El diumenge era el millor dia de la setmana, quan la mare no havia d'anar a treballar i tots tres anaven en cotxe fins a Augusta a veure una pel·lícula, a prendre un gelat o, senzillament, a fer un tomb pels carrers del centre, amb les botigues i aparadors plens

de coses boniques. En tornar acostumaven a passar prop del llac Auburn i s'asseien a l'embarcador amb els peus penjant sobre l'aigua. La mare sempre acabava cedint als precis de l'Amy perquè els expliqués un conte. Acostumava a inventar boniques històries fantàstiques o a explicar-los coses dels primers pobladors d'aquelles terres, però de vegades també els explicava anècdotes de quan era jove.

15

Tot i que sempre feia broma amb la seva edat –acabava de fer-ne quaranta–, el Gerard la trobava molt bonica, en especial quan començava a vesprejar a la vora del llac. Els darrers raigs de sol semblaven esmunyir-se per entre els rínxols dels seus cabells i els seus ulls blaus prenien una tonalitat ambre misteriosa i encisadora alhora.

Aquell vespre, però, el Gerard estava cansat i, a mig episodi sobre el període de la guerra de la Independència, va notar que els ulls li pesaven, les lletres ballaven i passava inconnexament d'una línia del text a una altra. Va deixar el llibre a la catifa i es va cargolar sota l'escalforeta dels llençols i la flassada. Al cap d'uns segons es va quedar profundament adormit.

Mentrestant, al pis de baix, la mare els enllestia les coses del dinar que haurien d'emportar-se a escola l'endemà.

16 Ella era qui pujava a dormir més tard. Després d'haver-ho preparat tot acostumava a seure una estona al sofà, deixant vagarejar els pensaments amb una tassa de te entre les mans. Va passar la mirada sobre la llar de foc, apagada encara, on s'arreglaven les estimades fotos familiars: el Gerard amb la seva primera bicicleta, quan tenia quatre anys, l'Amy i la gateta el Nadal passat, els avis davant la seva casa de Bath... I també hi havia aquella fotografia del Garret, vestit de guàrdia marí, i aquella altra del Garret i ella el dia del casament.

Sempre es preguntava per què no es decidia a desar les fotos del Garret. Veure-les allà, cada dia, no sempre li feia bé, però no volia que els seus fills ignoressin la realitat que ell era, o havia estat, el seu pare.

La casa havia quedat silenciosa, talment com si fos buida. Es va acabar el te, va apagar el llum i va pujar al pis de dalt. Es va acostar a l'habitació del Gerard, va veure el llibre a terra i va suposar que havia estat preparant els deures d'escola fins tard.

Després va anar a veure l'Amy. La nena s'havia destapat i la mare va tornar a acotxar-la. La Mi-sha, que dormia als peus del llit, va aixecar el cap mandrosament però tot seguit va tornar a tancar els ulls. Els cabells foscos de l'Amy s'escampaven embullats per sobre el coixí. «Són ben bé com els del Garret», va pensar la mare; els hi va acaronar i va besar l'Amy al front. La nena va continuar dormint sense que res torbés el seu son plàcid.

Fora la casa, el vent continuava espolsant les primeres fulles seques i anava estenent una catifa tardoral sobre els carrers d'Auburn.

Després del ruixat, el matí va aparèixer lluent i fresc. L'Amy i el Gerard es van apressar a llevar-se. La mare ja havia tret el cotxe del garatge quan ells seien a esmorzar.

–Bon dia, nois –els va saludar la mare–. Em sembla que haureu de començar a agafar algun jersei; ja fa força fresca.

–Mare, em puc posar la jaqueta blava de les sa-nefes que em va fer l'àvia? –va preguntar l'Amy tota contenta per poder variar de roba.

–Bé –va consentir la mare–, però procura no fer-la malbé.

L'Amy es va acabar el got de llet ràpidament i va pujar a buscar el seu jersei preferit.

–Procuraré no tacar-me, mare –va dir mentre acabava de cordar-se els botons i es llençava als braços de la mare.

–Vinga, nois. Si ja heu acabat d'esmorzar, agafeu les coses i marxem, que es fa tard.

18 Van agafar les motxilles amb els llibres i el dinar i van córrer cap al cotxe.

Cada matí la mare els portava a l'escola, de passada cap al restaurant.

Al capdavant del carrer van veure la Marsha que sortia de casa.

–Mira, mare, la Marsha –va dir el Gerard–. La podem portar?

–És clar que sí. Digues-li que pugi –va dir la mare, mentre aturava el cotxe a la vorera.

–Marsha, hola! –va cridar el Gerard traient el cap per la finestreta i saludant la noia amb la mà–. Véns amb nosaltres?

–I tant que sí –va dir ella, tot dirigint-se cap al cotxe.

L'Amy ja obria la porta i la Marsha es va descarregar la motxilla i va seure al costat de la petita.

–Bon dia –va saludar, mentre tancava la porta–. Gràcies, senyora Williams.

–Hola, maca. Ja saps que pots venir amb nosaltres sempre que vulguis.

La Marsha era un dels pocs amics del Gerard. Es coneixien des de ben petits, de quan la seva família s’havia traslladat a viure en una caseta del mateix carrer d’aquell barri dels afores d’Auburn.

19

El fet de ser veïns, tenir la mateixa edat i anar a la mateixa classe els va fer relacionar i, ben aviat, va sorgir entre ells l’amistat.

Algunes tardes la Marsha anava a casa del Gerard per preparar les lliçons i entre tots dos feien els deures. Altres dies passaven la tarda veient un vídeo amb l’Amy i a l’estiu, durant les vacances, feien excursions amb bicicleta a prop del llac.

En tot aquest temps havien trobat, fins i tot, el seu lloc secret: una clariana al mig del bosc, allunyada del camí que vorejava la riba. Ningú no coneixia el seu amagatall, tot i que sovint el Gerard hi anava acompanyat de l’Amy; però la petita havia fet la promesa solemne de no dir-ho a ningú, ni tan sols a la mare.

Van arribar a l'escola quan l'autobús escolar groc s'aturava i en baixaven, atropelladament, una colla de nois i noies de totes les edats, riallers i amb les motxilles a l'esquena. Alguns s'entretenien parlant i esperant els companys i altres s'encaminaven, decididament, cap a l'interior de l'edifici.

20 Allà hi havia el Bruce, el Kevin i el Russell fent un grupet a part, asseguts a l'escala de l'entrada. El Gerard els va veure de seguida. Els va seguir amb la mirada mentre la mare aparjava una mica més enllà.

De sobte va sentir la mà de la Marsha a l'espatlla.

–No hi pensis –va dir-li fluixet la noia, que havia vist la seva expressió preocupada.

–Que tingueu un bon dia –es va acomiadar la mare–. Un petó, Amy. Gerard. Adéu, Marsha.

–Adéu, senyora Williams.

–Adéu, mama. Fins al vespre. No tardis, eh? –va dir l'Amy, i va arrencar a córrer cap al jardí de l'escola, on havia vist un grup de nens i nenes de la seva classe.

El Gerard i la Marsha van fer adéu amb la mà a la mare mentre s'allunyava amb el cotxe.

–No et busquis problemes, Gerard –va dir-li la Marsha agafant-lo i obligant-lo a mirar-la.

–Jo ja procuro no ficar-me en cap embolic –va assegurar el noi–, però aquests tres sempre m’acaben buscant les pessigolles fins que no em queda altre remei que tornar-m’hi.

–Però t’adones –va continuar la noia– que sempre ets tu qui acaba al despatx del director? Això no farà gens de bé al teu expedient per entrar al Thoreau.

–Prou que ho sé, Marsha. I el que més ràbia em fa és que, aleshores, la mare ho acaba sabent i es preocupa.

En aquell moment el timbre de l’escola va sonar avisant tothom que era l’hora d’entrar. Desenes de nois i noies, petits i grans, van córrer cap a l’entrada en direcció a les seves classes. El Gerard i la Marsha van deixar la conversa i van encaminar-se cap a la seva aula, al segon pis.

Quan van entrar, el Bruce, el Kevin i el Russell ja hi eren. El Gerard se’ls va mirar de reüll i va veure que estaven distrets fullejant un còmic nou.

«Millor», va pensar el Gerard. «Potser avui em deixaran tranquil.»

Va asseure's al seu lloc i va preparar els llibres. La Marsha feia el mateix, un parell de fileres més enllà. Abans que la senyoreta Madigan comencés la classe de ciències, però, la noia es va girar i va somriure afectuosament al Gerard. Ell encara pensava en aquella colla que feia dos anys que li posava les coses difícils. No sabia per què la hi tenien votada. De fet, sovint provocaven enrenou a classe i els professors es veien obligats a cridar-los l'atenció contínuament.

Aquell dia, però, no hi va haver cap problema. Les classes, i fins i tot l'hora del dinar, van transcórrer amb normalitat.

En acabar la jornada, el Gerard va anar a buscar l'Amy a la seva aula del primer pis. Junts van encaminar-se cap a la parada, on ja esperava l'autobús escolar. Allà es van trobar amb la Marsha i els altres nois i noies que vivien més lluny i no tenien ningú que els pogués acompanyar a casa.

El trajecte no va ser llarg. Quan l'autobús va passar per la cruïlla del carrer Withman, va parar i ells tres van baixar. En arribar davant de la casa de la Marsha, van veure la seva mare que els saludava des del porxo, on estava donant el berenar a un bebè: el germanet de la Marsha.

–Fins demà, Gerard. Adéu, Amy –es va acomiadar la noia mentre corria cap a casa seva.

El Gerard i l’Amy, com cada tarda, van continuar carrer amunt.